

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 11 0 К 007915 12 Квлз
Бања Лука, 16.7.2012. године

У ИМЕ РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ!

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као предсједника вијећа, др Вељка Икановића, Горане Микеш, Виоланде Шубарић и Дарка Осмића, као чланова вијећа, уз учешће записничара Софије Рибић, у кривичном предмету осуђеног С.Г., због кривичног дјела убиства из чл. 148. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о захтјеву за заштиту законитости његовог браниоца поднесеном против правноснажне пресуде Врховног суда Републике Српске бр. 11 0 К 007915 11 Кж 2 од 26.01.2012. године, у сједници вијећа одржаној дана 16.7.2012. године, донио је

ПРЕСУДУ

Одбија се захтјев за заштиту законитости као неоснован.

Образложење

Правноснажном пресудом Окружног суда у Бањој Луци бр. 11 0 К 007915 11 К од 15.11.2011. године, потврђеном пресудом Врховног суда Републике Српске бр. 11 0 К 007915 11 Кж 2 од 26.01.2012. године, оптужени С.Г. је оглашен кривим због кривичног дјела убиства из чл. 148. ст. 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и осуђен на казну затвора од 10 (десет) година у које му је урачунато вријеме проведено у притвору.

Против правноснажне пресуде Врховног суда, бранилац осуђеног, адвокат мр Г.Б. из Б.Л., поднио је захтјев за заштиту законитости због повреде кривичног закона и због битне повреде одредаба кривичног поступка, са приједлогом да се захтјев уважи, побијана пресуда преиначи и осуђеном изрекне блажа казна или да се пресуда укине и предмет врати на поновно одлучивање.

Републички тужилац је писменим поднеском бр. Т 13 0 КТЗ 006970 12 од 28.5.2012. године предложио да се захтјев одбије као неоснован.

Овај суд је у сједници вијећа размотрио списе кривичног предмета и оцијенивши наводе захтјева нашао:

Захтјев за заштиту законитости није основан.

У оквиру повреде кривичног закона подносилац захтјева наводи да је осуђени са породицом убијеног М.Г. закључио поравнање о накнади штете и након доношења првостепене пресуде оштећене обештетио. Ово је важна чињеница која говори о његовом понашању након учињеног дјела и која се мора цијенити код одмјеравања казне. Међутим, како захтјев тврди, другостепени суд погрешно сматра да околност обештећења није чињеница која се треба цијенити код одмјеравања казне и да као таква не може имати утицаја. У том правцу захтјев цитира дијелове другостепене пресуде, као појашњење и потврду свог закључивања става другостепеног суда.

Пажљивом анализом правноснажне пресуде Врховног суда, у правцу изнесених приговора ово вијеће закључује да они нису основани. Ова тврдња захтјева је производ парцијалног анализирања појединих дијелова пресуде који су истргнути из контекста њеног образложења. Суштина је да другостепени суд цијени чињеницу обештећења оштећених, али не издвојену већ у оквиру осталих олакшавајућих и отежавајућих околности, закључујући да она у оквиру тих околности не утиче на висину изречене казне. Ово говори да се пресуда мора посматрати у свом јединству, дијелови се не могу анализирати издвојено јер тиме губе стварни, а добивају искривљен језички смисао. Управо тако је поступио подносилац захтјева, што је довело до неосноване тврдње како је на описани начин повријеђен кривични закон.

Подносилац захтјева сматра да је осуђеном повријеђено право на одбрану када се првостепени суд није изјаснио о приједлогу одбране у току жалбеног поступка, којим је тражила да се ради припремања жалбе вјештаку неуропсихијатру омогући преглед осуђеног у притвору, а што је је другостепени суд прихватио као правилно.

Овај приговор је неоснован и о њему је као о жалбеном приговору ваљане разлоге дао другостепени суд, па се подносилац захтјева упућује на њих. Овдје се још једном наглашава да се докази изводе на главном претресу или на претресу за изрицање кривичне санкције, а не након доношења пресуде. Повреду права на одбрану треба цијенити да ли је на претресу одбрани било ускраћено извођење доказа којим се утврђују одлучне чињенице, а не да ли је она без оправданих разлога тако нешто пропустила или накнадно оцијенила да би јој то могло користити. У конкретном случају ово право није било ускраћено, тако да није ни повријеђено право на одбрану из чл. 311. ст. 1. тач. г) ЗКП РС.

Због наведених разлога Врховни суд је и одлучио да захтјев за заштиту законитости одбије у смислу одредбе чл. 355. ЗКП РС.

Записничар
Софија Рибих

Предсједник вијећа
Желимир Барић